

Vladimir Savić
IZBJEGLIČKI REKVIJEM

Vladimir Savić
IZBJEGLIČKI REKVIJEM

Izdavač
„ASoglas“ DOO, Zvornik

Za izdavača
Dejan Spasojević,
direktor i glavni urednik

Lektori
Ljiljana Stanković
Aleksandar Savić

Grafičko oblikovanje, prelom
đ. Milorad Milosavljević

Štampa
Štamparija „ASoglas“ DOO, Zvornik

Tiraž
300 primeraka

Vladimir Savić

IZBJEGLIČKI REKVIJEM

ASoglas
Izdavaštvo

Zvornik
2019.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

821.163.41-1

САВИЋ, Владимир, 1976-

Избјеглички реквијем / Владимир Савић. - Зворник : АСоглас,
2019 (Зворник : АСоглас). - 47, 47 стр. : слика аутора ; 21 cm

Тираж 300. - На насл. стр. приштампаног текста: Izbjeglički
rekvijem. - Текст ћир и лат. - Оба текста штампана у међусобно
обрнутим смјеровима.

ISBN 978-99976-23-30-0

COBISS.RS-ID 7989784

SADRŽAJ

SAN	
FILOSOFA	7
NIRVANA	8
HANAN	9
OKRENUH	
KLJUČ I UĐOH	10
MAJEVICA	11
A REKLI SU DA	
SU MOJI	12
IZBJEGLIČKI	
REKVIJEM	14
GLAVA	
BOSANSKA	15
VRATA	16
EPITAF	17
RUKE	18
DRVO	19
ZEČJA RUPA	20
DJEVOJAČKA	
PEĆINA	21
KRUG	22
* * *	23
PREDVORJE	24
PAŠČE	25
SINOVI OVOGA	
SVIJETA	26
I POSLIJE	
TEBE TI	27

NAJSKUPLJE	
SUZE	28
MAKSUMČE	29
* * *	30
ILI-ILI	31
TEBI	32
EMINA	33
TAMNA NOĆ	34
* * *	35
ČUJ ME, HASAN	
KAIMIJO	36
AŠIKLIJA	37
* * *	38
ZOV STUHE	39
VIDIO SAM	40
RJEČNIK	41
Iz recenzija	
Ljutomir Rundić	
IZBEGLIČKA	
MOLITVA	
ILI KRITIKA	
ZDRAVOG	
RAZUMA	43
Goran Arsić	
PESNIK	46
O PJESNIKU	48

SAN FILOSOFA

Probudi me šapat kiše,
proljeća dah,
jeseni lahor.
Iz mog prsta rascvjeta se cvijet.
U sobu uđe majka i reče:
„Teško breme Istinu kreće.“
I uvenu cvijet sa prsta mog.
Povuče se plima, oseka dođe.
Odvratan radio-glas:
„Dobro jutro!“, reče
mnogo puta...

o. Dositej i Vladimir Savić,
manastir Sv. Prohor Pčinjski,
februar '97.

NIRVANA

Volja je žena, žena bez premca
uzda svjetova – bič Božji
Odisejev rat – luča trojanska
Gautama otvori oči – prosvijetljen.
„Ex nihilo, ergo sum!“
„Ubij kjafire!“, nabu reče.
Volja ka moći – Natčovjeka poj.
„Istina ja sam!“, zaurla Mansur.
U pitanju su samo otkucaji srca,
Buda lagano sklopi oči.

o. Dositej i Vladimir Savić,
manastir Sv. Prohor Pčinjski,
februar '97.

Tragedija duše – bezdana smrad!
„Arbeit macht frei!“
i umarširaše Jevreji...
Djevojčica sa stijene gleda
Obećani grad.
„Na kupanje!“, povika Hitler.
„Hljeba, samo hljeba dajte!“
Ultima Thule – karta za neizlaz.
Krik majke rascijepi nebesa!
Djevojčica sa stijene ispusti cvijet.
„Što radiš, djevojčice mala?“,
Merlin upita.
„Što radiš u Noći dugih noževa?“
„Plačem. Da li smijem da plačem?“

o. Dositej i Vladimir Savić,
manastir Sv. Prohor Pčinjski,
februar '97.

OKRENUH KLJUČ I UĐOH

Zakoračih u vazdušno plavo nebo
i pogledah preda se pravo.
Ispod mene ničeg nije bilo.
Lebdio sam.
Nošen kao dašak vjetra,
ugledah daljinu.
Pomislih: „Ja sam Kastaneda!“
Tir, Niniva, Ur..
Ugledah vrata svjetova,
granicu beskonačnu,
doli piramida...
Obasja me svjetlost netvarna.

o. Dositej i Vladimir Savić,
manastir Sv. Prohor Pčinjski,
februar '97.

MAJEVICA

Polje makova, klasje se crveni.
Bršljan opet otrovne plodove daje.
Smiješak djevojke
što na proplanku čeka,
čeka, a ne zna da nitko doći neće.
Dok lahor lelujava njiše grane,
prazne oči momka gledaju, a ne vide.
Ucvijeljena duša sa pticama nariče
i lahor nježno mrsi djevojačke kose,
a on doći neće, jer ga nema više.

o. Dositej i Vladimir Savić,
manastir Sv. Prohor Pčinjski,
februar '97.

A REKLI SU DA SU MOJI...

Nosili su isto ime.
Od njih izniko, s njima poniko,
na njih sviko, za njih bio niko.
„Sikter iz avlije!“
Ko paščetu, ko fukari, ko kjafiru.
Srce se salomilo.
A rekli su da su moji...

Nosili su drugo ime.
Tuđin me prihvatio,
posvojio ko da me rodio,
na hastalu taze i bajat somun
sa mnom dijelio.
Nama' se ko insani srodili,
dok nas anam oni nisu odrodili.
I opet se salomilo.
A rekli su da su moji...

Bijesna paščad sa lanca puštena
da im ništa sveto nije,
ni dijete ni đuturum, ni majke ni seje.
Ništa sveto što je i tvoje i moje.
A rekli su da s njima moram
dijelit komad proje,
jer oni su, bezbeli,
pleme i moje i tvoje.

Pleme koje?
Kako će Gospod s demonima
sijat njive Svoje
udvoje i troje?

Nur sa tamom nejma ništa!
Kad se dobročinitelj
za Hrista izdaje,
u ruci mu skiptar smrtni –
crvljiva jabuka;
kora joj od mraka i pohota,
jezgra od truleži i kaljuga,
biće joj od laži i obmana.
Oni vele da su i takvi moji.
Moji?!
Čiji?
Koji?

IZBJEGLIČKI REKVIJEM

A vele da se izbjeglica rađa...

Izbjego iz raja,
izbjego iz jaja,
izbjego iz rodnog kraja,
duša mi od tijela izbjegla!

Izbjego od rata,
bježo mladañan ocu i materi iz inata,
bježo ženi i deci, skrivo se od vlastita lica,
žigosan od jaslica ko izbjeglica,
bježo ko mahnit od Sokoca,
bježo ispred Gospoda i Tvorca.

I tako...

Mešćini da mogu kako izbjeć rake.
Ne zbog rake kao take,
no da i u mezaru izbjeglica budem!
Da ne bude da se izbjeglica rađa samo,
već i da mre, kad već bježi vječno tamo.

GLAVA BOSANSKA

Udri ćuskijom, tuci batom,
s'jeci sikirom, steži kanafom,
šini macom, kidaj srpom
i kosijerom, teslom tupom.

Zatim belegijom naoštri kosu,
prilijepi jege za kamu bosu,
iskopaj raku, vješala pritegni,
u studen bunar, oroz nategni.
„Samo ti, sinko, radi svoj poso!“
Čini što hoćeš, nek ti je prosto,
Božja je zadnja, još od kad si posto,
Sud će ti bit kamen što bude osto!

VRATA

Vrata ko vrata
Ništa bolja, ništa gora
od drugije vrata
Jedna sasma obična vrata
Sa špijunkom i svjetlarnikom
Bijela vrata

Vrata ko vrata
Ništa bolja, ništa gora
od drugije vrata
Tuđa vrata
Vrata nogom razvaljena
Moja vrata
Sa rajberom i bez ključa
Oštećena, nagrđena

Vrata ko vrata
Ništa bolja, ništa gora
od drugije vrata
Vrata zauvijek zaključana
Nekome vrata
Nečija vrata
Bilo vrata
Vele, biće vrata.

EPITAF

OVDJE POČIVA IZBJEGLICA
U HLADNOJ ZEMLJI RODA SVOG

RUKE

Ne mogu ruke ove tvorit ništa drugo
doli čemer i tugu.
Čama – to one se zovu.
Jazuk im sevdah.
Avaz im tenešir.
Od bujruma samo pasjaluka.
Na ćefinu bezdan podastrle
jedna drugu dozivajuć.

DRVO

Nemoj na me bacat sjene
o, ti drvo sasušeno!
Dobra više nikome ne činiš!
Možda još ponekoj vrani il' gavranu
da na trulim granama tvojim
gležnjeve odmore stare.
O, ti drvo smrti!
Idi, produži dalje!
Pusti da i neka zraka padne
put podnožja tvoga.
Ko zna?
Možda i ne budeš tako ružno više.

ZEČJA RUPA

Crno.

U zemlji zarobljen ležim
pod liščem...

Bezizlaz.

U kutu zgrčen, mrave misli
stiščem...

Strah.

Pokušavam rukama pokrit glavu,
pokrit uši...

Urlik.

Zmija se migolji, tjeskoba
me guši...

Bezdan.

DJEVOJAČKA PEĆINA

Konture mi ocrtala
uz lice slijepljena paučina.
Ni svjetla ni vazduha.

KRUG

Taj beskrajni, vječni krug
Ništa više doli patnji drug
Kukolj što prekriva
ljušturu prazninom
Unedogled, unaokolo,
u se i izvan tminom
Onkraj ništice ništavila bezdan
Korona, vapaj tuge, lelek bijedan
Ištem samo slog jedan.

* * *

Nema ne-Bitno-da Ima
Nema veliki I mali Ima
ne-Bitni nama Bitni-njima

Hladno – daleko
Toplo – preblizu
Nešto, preteško

Buka
zatim Niko
ni-u-Šta
Tišina.

PREDVORJE

Soba.

Bespuće sablasne kakofonije
okrečene jezivom oker bojom.

Jedan prozor.

Velik, ružan, nezgrapn otvor
na zidu koji zjapi u ništa.

Samo daleki zvuci automobila odjekuju
poput grmljavine.

Ponoć je.

Na poluraspadnutom krevetu na federe
leži prestrašeno dijete.

Okamenjeno, usamljeno, nepomično,
gleda put plafona.

Grane su se nadvile,
sjenke počinju svoj ratni ples.

Samo da svane, samo da olista!

Sa prvim zrakama sunca
sve miriše na krv, alkohol
i bačenu zeljanicu.

Dijete je čulo pjesmu o Titu.

Kako to samo rob i kukavica može,
Bezvrijedan zločinac i prostak.

Ko po komandi:
Spušta zadak do zemlje,
međ svoje rahljave noge
umeće povijenu repinu,
potom legne na grbinu,
šape pruži molećivo,
polusavijeno, baš ko da prosi,
jezik isturi, pa dahće i cvili:
„Milost, gospodaru, oprosti!“

Ta bezvrijedna ljiga
koje se ne mereš otrest!
Na te skače, umiljava se i privija,
iz ruke ti jede, u sebi ruku ti otkida,
puzi, jauče, stenje i zavija...

Onda onim sjetnim očima,
što su izgubile sopstvo,
prazno gleda u te.
Tebe, koji si ga maloprije
krvnički šibo,
pa ti se učini: možda se
pokajnički smije... ili nije?
I još bi mu se i smilovo!
Ne daj se prevarit,
da ne bi preklan bio!

SINOVI OVOGA SVIJETA

Mračne i sablasne bezdane rupe
bez stida i srama.

Duše od azbesta koje ne dotiče ništa.

Ni lelek udovica,
ni jauk dijeta ucvijeljenog,
ni roptaj sakatog čole,
ni breme oronulog starca.

Ništa.

Mračne i sablasne statue
kamene neosjetljivosti.

Nakarade sakrivene iza kostrijeti
i njegovanog atavizma.

Gmazovi slavojublja,
črevobijesne aspide,
vavilonski razvratnici.

Sinovi ovoga svijeta.

Zvijer koja bijaše i nije,
ušuškala je njihovo „ja“.

I POSLIJE TEBE TI

Još pamtim riječi...
kako sam se na vjernost zakleo tebi,
kako sam znao svaki korak tvoj.
Sjećam se šamara što ga dobi
zbog imena tvoga
i kako sam u zanosu pjevo imenu ti poj.

Dani divni bezbrižja i sreće...
i mada gladan, bio sam sit.

Pamtim kad sam prvi put
posumnjo u te!
Kad na pomen imena tvoga
u srcu nije plamtjela draž,
kad se sve srušilo ko kula od karata,
kad je ime tvoje značilo laž.

Dani divni bezbrižja i sreće...
para i magla, jeftini trik.

I poslije tebe ti!
Razjapljenih čeljusti urlale su
unezvijereno grimase.
U lokvama krvi, *mon ami*,
ležale su zavedene slijepo mase.

NAJSKUPLJE SUZE

To avgustovsko podne sreće
jedan frizbi i zelena rijeka...

Samo su topole neke
čule šapat najskupljih suza.

Izlegli ptić osto je bez krila
još jednom je Ares ubio Erosa.

MAKSUMČE

U đul-bašči pod pendžerom sjedi
ucvijeljeno maksumče,
i gladno i boso, svo bijedno i prljavo.

U rukama mu naki parmak
što ga svitla svako malo,
ko da se od nečeg brani.

Bagljavim nogama gazi
već ugaženu travu
i gnječi sitne bube što bježe put dasaka
već istruhlog astala.

Na njegovom malom, ogrubjelom licu,
smjenjuju se dan i noć,
radost i tuga.

Priča sa sobom, zove nekoga,
gleda u stranu, pa nekud gore.
Čas se nasmije, čas namršti,
katkad i lane.

* * *

Zalud su, Vajo
Čam-usne tebe zvale
Aman, viš' nikad
Nikad, bilbile sneni
Šerbet ti usne ljubiti

ILI-ILI

Možda? Možda da te odsiječem
i osakatim mjesto predviđeno za te?

Da te skinem prosto,
bacim u blato,
kad ničemu više smisao nisi?

Il' da te ostavim da i dalje stojiš tu?
'Nako.
Ko kakav krajputaš – nijemi svjedok
davnih, prohujalih vremena.

Vraćaš mi rebro u utrobu,
u šake zabijaš klince,
ti hladna Moro!
Trnovim vijencem, meni raspetom,
puštaš posljednje krvce kap.

TEBI

Put.

Dugačak.

I širok i uzak, pust 'nako.

Jeziv i mračan,
konca mu niđe.

Tad si došla ti, Beatriče!

U kasnu jaciju
Dertli mi pendžer otvor'
Srce će puknut
Od meraka, od sevdaha
Ajmo, džanum, ašikovat!

TAMNA NOĆ

Lela! Lejo! Lejla!
Bijel ljiljane u tamnoj noći!
Moja suzo muke!
Krasoto i stazo mliječna!
Ko po tvojim putima hodi?
Čistoto, dobroto, nevinosti!
Cvijete rajski u šest zambaka!
Tamo daleko milostiva budi!
Hej, Lelo! Lejice! Lejla!

* * *

Kula kapija
Zvornik šehar-čaršija
Drina zelena
Na galiju Talija
Na burinku Lamija

ČUJ ME, HASAN KAIMIJO

Zvornik-kula u šiblje zarasla
Ostala ruina, jastrebovi i srušen put
Da svjedoče o slavnoj prošlosti
Čekajuć nekog da povrati ruh

AŠIKLIJA

Ašik-delijo, de okini je'nu.
Prst'ma prepleti, pomiluj perdeta.
Kučaj jasno, sitno, lako, kučaj ravno...
Nek terzijan za avazom leti.

* * *

Potomci smo Roda i Dajboga
Hramovi naši gajevi su,
šume i paprati
Vjetrovi poju u slavu Striboga
Poete polja i živuljke,
Velesovi sabrati
Sunce sija žarom Svaroga
Novi god Vesnu priziva
Aspide drhte od strašnog Peruna
Što blijedoj Morani
u hladno doziva.

ZOV STUHE

Ljestvama spajaju Nebo i Zemlju.
Uspinju se i silaze,
nalazeć davno Raj izgubljeni.
Dum-dum-tek-ka...
To doziva Životinja moći!
Šćućurena čuči u brezovoj kori,
čuvajuć zrcalo duša.
O, mudri! Vi koji i u mraku vidite!
Pruž'te ruku svoju!
Odazov'te se i posredujte, iscjelitelji.

VIDIO SAM

Vidio sam sabah-zoru
i mater što me u kolijevci nuna.
Vidio sam sebe
kako letim s orlovima.
Vidio sam kanjon nake rijeke ladne.
Vidio sam kako iz stijena rastu
nakrivljena, viseća,
prkosna stabla crnogorja.
Vidio sam mahovinu i kamen mokri,
usahlu travu i tek izlegle tiće kreje.
Vidio sam čam-tminu, mrak mrkli,
sebe kako hodim
uskim tunelom beskraj.
Vidio sam kalaj-sunce, nura bljesak,
dok mi pali oči kataraktne.
Vidio sam rahmetli nenu,
amidžu i još hićme
znanih i neznanih lica.
Vidio sam sebe za hastalom
i ljude u bijelom,
đe me svaki po imenu zove.

RJEČNIK

Avaz – glas

Anam oni ili anamoni – koristi se
obično kad se ne želi reći ni ko ni šta,
ali se ukazuje na odvratnost nečega ili
odvratnost prema nekome, npr. džini,
duhovi, đavoli itd.

Aščinica – gostionica, kuhinja,
restoran tradicionalne hrane

Bazerdžan – trgovac

Bezbeli – dakako, svakako, zaista, naravno

Bilbil, bulbul – slavuj

Bujrum – izvoli! dobro došao!

Burinka ili zbornikuša – naziv
za drinsku lađu, čamac dimenzija
20 x 2,5m

Demirli-pendžer – prozor sa
željeznim rešetkama

Đuturum – starac, star, oronuo, onemoćao,
nesposoban za rad

Zambak – ljiljan

Insan – čovjek, osoba,
čeljade, ljudsko biće

Jazuk – žalibože, grijeh

Jacija-namaz – peti od propisanih pet
obaveznih namaza (molitvi), koje
muslimani svakodnevno obavljaju

Kabur – grob, raka

Kjafir, kafir, ćafir – nevjernik,
nemusliman, onaj koji krije, poriče
ili prikriva istinu

Mezarje, Mezar – grob,
muslimansko groblje

Nur – svjetlost

Pasjaluk – raditi iz puke objijesti podle
stvari da bi se drugome napakostilo

Perdeta – pragovi na sazu

Ruh – duh, ono što nosi život,
bilo čulno bilo smisaono (apstraktno)

Sabah – jutro, svitanje, zora, rano jutro prije
sunčeva izlaska

Stuha ili Zduhać (šaman) – vjerovanje
da postoje naročiti ljudi koji su u
stanju da zaštite svoje imanje, selo ili
kraj od destruktivnog djejtva stihija

Tenešir – drveni sto za kupanje umrlog

Terzijan – trzalica

Ćefin – bijelo platno u koje se
obavija mejt (pokojnik)

Hićme, hićmet – puno, mnogo

Džanum – dušo moja, srce moje!

IZBEGLIČKA MOLITVA ILI KRITIKA ZDRAVOG RAZUMA

Svojom rukopisnom zbirkom pod nazivom „Izbeglički rekvijem“, Vladimir Savić se po prvi put predstavlja široj čitalačkoj publici.

Odmah u startu, na prvo čitanje, nameće se kao zreo pesnik, nudeći nam nesebično uzavrelu poetsku lavinu duše.

Prepliću se mešavine osećanja i misli čoveka koji u svom biću nosi i vuče vlastitu dramu i dramu svog naroda. Koračajući, često i bežeći, kroz smutno ratno i poratno vreme, učeći životne lekcije na najtežim primerima bogohuljenja i nečovečnosti, pesnik traži smisao postajanja, usaglašavajući ga sa sopstvenom svešću i savešću.

Surova stvarnost i nepravda, izbeglički život, posrtanja i potucanja od nemila do nedraga, „iscedili“ su iz pesnika sijaset dobrih stihova.

On svoj život, tuđom rukom i promisli preokrenut i pretumban, obezglavljen i obezvredjen, pokušava negde udenuti, ne bi li zakopitio ono u šta veruje. Ne gubeći nadu i veru u svetlost na obzorju, Savić se elegično osvrće na „bolna mesta“ iz ne tako dav-

ne prošlosti, kritikujući posebnim vokabularom zdravi razum čovečanstva. Stih se na momente pretvara u krik, izražavajući na taj način pesnikov protest protiv ljudske gluposti i zablude.

Ne bežeći od fraza i parafraza, koristeći mnoge arhaizme, turcizme i kovanice, i na samo njemu svojstven način niže duboku misanu nisku, ne dovodeći je ni jednog trenutka u ispraznost izrečenog.

Pesnikov rečnik je veoma bogat, biran, često sa korenima u izrazu ranijih epoha, a stil zbijen, skovan u medalje. Ima se utisak da je prvo pisana cela misao, pa odstranjivano manje potrebno, najzad zasecano i u bitnost i u nerv. Zadržano je samo najvažnije: krajičak misli, deo slike, aluzija, metafora, metafora metafore.

Pesme iz ove zbirke daju pun utisak: u prvom čitanju možda su pomalo i nejasne, sve u nagoveštajima, ali u ponovnom čitanju zapaža se visok domet misli i širina slike. Kasnije, čitalac sve više zalazi u dubinu i poetičnost stvaraočeva sveta i sve jače oseća privlačnost njegovog stiha. Svako dalje rešavanje stilskih finesa i traženje dopune konteksta, osobita je draž poezije ovog pesnika.

Ova zbirka poezije zavređuju svu pažnju čitalaca, jer se radi o pesmama koje nas sučeljavaju sa životom i sa njegovom gorčom i težom stranom.

Uveren sam da će se u ovim stihovima naći mnogi i preporučujem autoru da je što pre uobliči, ukoriči i predstavi čitaocima.

Ljutomir Rundić,
književnik

PESNIK

Znamo se skoro dvadeset godina. Kad je reč o njemu, prvo što neko primeti su njegovi mnogobrojni darovi i talenti – lepo peva, svira, komponuje, diskutuje o teološkim temama a kao veroučitelj, deci je omiljeni profesor...

Pre dve godine poslao mi je da vidim prvence – majstorski napisane kratke priče i nekoliko pesama. Nedavno mi posla i sve ovde zapisane pesme, rekavši da napišem neku reč o njima. Nisam stručan za poeziju, a nisam ni pesnik, osim što mnogo volim i poštujem velike majstore toga izraza.

Naslov ove zbirke kazuje o njegovom bolnom i dugogodišnjem iskustvu, stanju, a verovatno i položaju u ovom životu.

Izbeglica je moguće biti na razne načine. O tome su i sami pesnici pevali. Od izgnanja iz Raja preko samoizgnanja do miliona izbeglica u naše vreme.

Mnogo toga u našim životima utiče na to da vrlo često bežimo od nečega, ima i dobrovoljnih bežanja, a bežanje je uvek povezano sa strahom. Izvorno značenje reči jasno nam govori o tome. Koren reči beg i po zvučanju je srodan sa osnovom grčke reči fevg- (φευγ-; fevgο – bežim, odlazim), isto

kao što je i naša reč boj-ati (se) srodna sa grčkom rečju fov- (φοβος) – strah, fobija.

Etimologija je tu vrlo jasna: sloboda je od sVoboda (σβοβοδα) – svoj budi, a grčka reč elefteria (ελεφθερια – sloboda) od glagola erhome (ερχομαι) – dolaziti. Sebi, središtu, Bogu, Životu...

Odsluživši i otpevavši svoj rekvijem izbeglištvu na svim nivoima, Vladimir Savić kroz ove pesme (neke od njih napisao je sa o. Dositejem), svojom vrlo razvijenom vizuelnošću, sa lakoćom peva, a mi imamo utisak kao da je svaka pesma jedan film na jeziku kraja u kome je odrastao.

One se ne bi mogle tek tako razvrstati po nekim sterilnim kategorijama (filosofskim, ontološkim, egzistencijalističkim...), budući da se u njegovom poju sve to prožima vrlo jako, živo(tno), kao da sav gori dok iz sebe iznosi doživljaje ovog života i sebe u njemu.

Onako kako govori ili miluje kroz ove zapi-sane pesme, baš tako peva i svira saz i tamburu. Mnogo smo svirali zajedno, pa sam se u to uverio bezbroj puta.

Goran Arsić

O PJESNIKU

Vladimir Savić, rođen u Tuzli, 1976. Teolog, muzičar, osnivač projekta *KULIN BAN*, pisac, pjesnik. Živi i radi u Malom Zvorniku, oženjen, otac dvoje djece.

